

никога да не пиете водата, която той пие; никога да не пожелавате кжщата, въ която той живѣе; никога да не хвърляте завидно око на дрехитѣ, обувката и шапката, които той носи; никога да не пресичате пжтя, по който той върви; никога да не взимате мѣстото, на което той седи. Това значи любовъ. Ще дойде нѣкой да разправя, че като обичалъ нѣкого, ималъ желание да го пригърне малко, да го притисне въ обятията си. Споредъ мене, нѣма по-голѣмо нещастие отъ това, да пригърнешъ, да притиснешъ човѣка къмъ себе си. Защо? Това е бинтуване. Само болниятъ се бинтува. Дойде лѣкарътъ, прегледа болния, бинтува го и си отива. Въ болницитѣ сжщо така бинтуватъ болнитѣ, но това не е любовъ. Да обичашъ ближния си, значи вжтре въ себе си да му отдадешъ всички права, които искашъ и за себе си. Кои сж нашитѣ ближни? Това сж разумнитѣ души, чрезъ които ние всѣки день сме подложени на изпитъ. Нашитѣ ближни сж ангелитѣ, които се проявяватъ на земята чрезъ хората. Срѣщате единъ беденъ, слабъ, немощенъ човѣкъ, чрезъ когото ви изпитватъ; чрезъ него се проявява нѣкой ангелъ, който иска да ви изпита, да види, какъ ще постжпите. Христосъ казва: „Това, което направихте на беднитѣ, на болнитѣ, на страдацитѣ, на затворницитѣ, все едно, че на мене направихте. Азъ бѣхъ въ тѣхъ.“ Следователно, ако не пригледате болни, бедни, страдащи, все едно, че Христа не сте пригледали. Тази е външната страна на изпита. Като го издържите, ще дойдете до вжтрешната страна на изпита, който е по-мжченъ. Като издържите и него, ще срещнете Онзи, Който ви обича, и Когото вие обичате. Сега хората живѣятъ на земята и не знаятъ, кого обичатъ, и кой ги обича. Въ притчата за „Самарянина“, ние виждаме, кой е нашиятъ ближень.